

El Cau II

Un relat de: [trumfa](#)

TIPUS (A)VARIATS:

El local era un aiguabarreig de tot tipus de gent (hi venia des de el fumeta mes passat fins al més estricte dels fatxes). Enmig ens hi trobàvem la majoria de la penya que ens limitàvem a veure passar el temps sense demanar ni oferir massa.

Segurament era aquest cosmopolitisme que feia que tothom si sentís a gust. Poc o molt tothom trobava algun semblant per fer-la petar. O algú totalment contrari amb qui mantenir verbalment unes disputes cordials que ara pagaríem el que fos per poder recuperar. Poc importava que el tema anés del desembarcament de Normandia o de les noves aleacions emprades pels rellotgers suïssos, sempre hi trobaves gent disposada a ficar cullerada. Tot això feia que aquest local fos molt interessant ja que podies començar el vespre parlant de les fases de la Lluna i acabar amb una detallada exposició de motors quadrats i super quadrats.

A la vista d'ara els temes eren absolutament venals: la guerra freda que mai s'acabaria, la impossibilitat de fabricar avions comercials a Europa, en fi, que no n'encertàvem ni una.

Al meu entendre dos eren els factors que varen intervenir en la identificació de molta gent en aquell local tan nostrat. D'una banda el fet de que el propietari era una persona molt extravertida i que tenia coneixences en gairebé tots els àmbits de la vida local, feia que s'atansessin per allà gent de tota mena. Per altra banda tothom s'hi trobava a gust ja que no era un local d'aquells de moda amb totes les seves obligacions d'estètica (aquí poc importava la fila de cadascú). Finalment suposo que va ser a on es va recollir tothom que no tenia un lloc clar dins de la societat. Bé, potser si que em direu que era un lloc un xic vulgar, que no tenia una identitat massa marcada, però qui vol tenir una identitat marcada?

CAP D'ANY:

Ha arribat el cap d'any. Quin neguit i quin desori. Tot eren nervis aquests dies previs al cap d'any. Ens semblava que estava a punt de produir-se un gran canvi (total per canviar un dia) que ens faria més feliços, mes intel·ligents, mes rics i mes guapos. Ha, ha, ara, vist amb perspectiva històrica, ui que bonic, diríem que només ens tornàvem un dia més vells i més ressacossos.

Bé, al que anàvem. Quan venia el dia de cap d'any és notava en l'ambient un neguit general dins del col·lectiu juvenil que feia que ens sentíssim tots agermanats i es sentia una pregunta general: a on vas a sopar per cap d'any? Evidentment no calia dir quin era el lloc de trobada, ja que cada colla tenia el seu, i en quant al final tots el coneixíem: el Verd.

Tota la gent que formava la família del Cau es podria dir que ens dividíem en tres o quatre colles més alguna gent com jo que no érem fixos de cap colla però érem ben acollits a qualsevol d'elles.

Uns dies abans de la data fatal (per l'any que s'acabava, of course) es concretava la gent que aniria a sopar amb cada colla. Després calia decidir el lloc i anar a encarregar l'àpat. Quan arribava el dia la gent plegava de treballar un xic abans per poder empolainar-se de gust (era com si volguéssim quedar bé davant de l'any que començaria). Ben nets, curiosos i olorosos ens trobàvem al Cau tots els integrants de les colles. Es notava una tensió en l'ambient que anava in crescendo a cada quart que passava.

Finalment arribava la hora acordada per anar a sopar i ja tothom era al bar. Calia fer la tria de cotxes per fer el desplaçament.

Un cop dins dels autos, s'engegava la música, ei poca broma, radiocasset estèreo, reversible, tota una joia del moment, acompanyat d'un equalitzador de 5 bandes per canal i quatre altaveus de 3 vies que feien furor. Quina delícia poder sentir aquells equips roncs amb els cassets que s'enredaven cada dos per tres i amb les primeres emissions de FM.

Una vegada arribats al restaurant, i quan tothom estava instal·lat (tota la gent que havia triat el mateix lloc) començaven a portar-nos els aperitius ben regadets amb algun Martini o Bitter Cinzano (encara no s'havia inventat el Kas). Tot seguit venia el primer plat amb un bon vinet blanc ja que normalment es tractava de peix. Quan ja es notava una certa escalfor en l'ambient venia el segon plat, les proteïnes càrnies ben regades amb el vi negre del país. Finalment venien les postres, oh, quins records, aquells talls de gelat de Crocant negats de Cointreau o aquelles tartes de whisky ben xopes del seu homònim i que ens servien amb el cava brut (ja feia un parell d'anys que teníem la consciència de que el nostre cava no es deia xampany i que el brut tenia menys sucre que el semi-sec, però encara no hi havia la cultura enològica i ningú sabia de fermentacions ni històries).

I finalment arriba l'hora del home llop, o de la ventafocs, cadascú triï el que li vingui més de gust, les dotze de la nit. Ja feia uns minuts que tots estàvem armats amb els raïms de rigor i el cotilló que s'anava imposant any rera any. Comencen a sonar les campanades i vinga raïms cap a la gola, només faltaria que per no empassar-nos-els l'any ens vingúes pitjor que l'anterior.

Una vegada feta la ingestió festiva anyal, tot eren petons, abraçades, felicitacions, com si ens hagués tocat la rifa, que dic sigui de passada a veure qué hem de fer, deessa fortuna, que no n'ensopeguem ni una.

Ens fotíem el carajillo (encara no sabíem lo del cigaló), la copa de Magno o Johnie Walker (ja es començava a veure algun Mascaró, Napoleón o bé J.B. i Ballantine's) i amb el fum del pur ja començàvem a notar les primeres basques del any nou i només acabava de començar.

Ara era la hora de agafar els cotxes i fer la gimcana fins al Verd perquè el puto restaurant ara semblava que estava al mig de la selva i tot el camí estava ple de sots, arbres i senyals de trànsit. Una vegada comprovat que Déu existeix i arribats sans i estalvis al Verd, tots cap a la barra a fer els primers cubates de l'any (de fet començàvem amb cubalibres de Bacardi per seguir amb Raf's de Giró i acabar amb els Vat 69 amb coca-cola). I vinga abraçades amb tot quisqui, amic, coneguts, desconeguts, enemics, tant li fotia que aquesta era nit gran i no calia estalviar res. Després del parell de cubates primers, vinga cap a la pista a veure si l'àngel de la guarda s'enrotlla i fa que entre tots ens aguantem fent rotllanes i trenets patxangueros, qui ho havia de dir, tot trepitjant els gots llargs que havien contingut les pócimes sedants-excitants, alliberadores de manies, recordadores de penes.

I al cap d'unes hores veient aquelles cares d'haver mantingut una dura lluita durant hores amb la son, l'alcohol, el cambrer pesat que ens diu que ja en tenim prou, el terra del Verd que ja fa estona que tremola (ja ho diuen que estem en zona de falla geològica), ens adonem que hem tornat a guanyar la lluita al calendari i que sí, finalment aquell nou any com a mínim l'hem vist començar i nosaltres li hem fet una gran festa. Ara ja només li toca a ell portar-se bé amb nosaltres per la llei de reciprocitat.

LES MOTOS

Ja tenim setze anys. I que en som de grans de cop i volta. Ja podem conduir moto de 49 cc. amb una senzilla llicència o treure'ns el carnet de setze per poder dur les 74's. Decideixo que cal treure's el carnet ja que m'agradem molt les motos tot i que sospito que mancaran les peles per poder-la comprar.

Sort que no estic sola a la autoescola. Som tres noies barrejades amb deu bordegassos de pèl naixent amatents a les explicacions que el professor ens dona al vespres.

Cada dia a casa fem una cosa que se'n diu testos però que no s'assemblen a les olles i que no es res més que un seguit de temes dividits en preguntes i a on cal encertar la resposta correcte. També se'ns facilita una taula per poder autocorregir-nos els testos i així anar avançant solets per els intricats viaranys del transit.

En tenim de dues menes de testos: els de senyals i els de circulació. Els primers estan xupats ja que el dibuix gairebé ho diu tot. En canvi els de circulació son més fotuts ja que a part de conèixer les normes viaries cal saber els diferents tonatges dels vehicles, la alçada màxima dels mateixos, etc.....Ja em direu si m'importa a mi fotre'm una llet amb la Lobito contra un camió rígid o articulad, però en fi, com que no hi ha cap més remei ens ho aprenem i endavant.

Ens porten a fer pràctiques amb una Vespa 150 que tant serveix per als de setze com per als de divuit. La pobra màquina ha de ser molt bona per resistir aquelles patinades d'embragatge tan celebres dels més porucs i els aixecaments de roda davantera dels més agosarats. De fet qui més qui menys ja n'havia dut abans de moto amb marxas (alguna excursió al bosc de can Morgat a fer bescanvi òscul-magrèril). Però totes les que corrien normalment duien el canvi al peu. N'hi havia per a tots els gustos, canvi a la dreta, canvi a la esquerra, algunes motos tenien eixos passants de banda a banda de manera que es podien canviar de costat el fre i el canvi. També hi havia dos tipus diferents d'execució: en dèiem primera avall o primera amunt. Hi havia una norma no escrita que deia que les de carretera eren del tipus primera amunt i les trialeres del tipus primera avall. Però el cert era que entremig hi havia les T.T. i n'hi havia de tots colors.

Però lo que ningú havia usat abans (o ben poca gent) era el canvi Vesperil a la mateixa mà de la palanca d'embragatge que feia que havies d'apretar la palanca i al mateix temps girar el canell per efectuar el canvi. Tenia la seva gràcia. Ara em venen a la memòria uns ciclomotors que duien un canvi d'aquest estil. Es tractava d'unes Honda que eren del tipus Vespino (una xuspi que en diuen ara) però amb més pijeria i es podien comprar amb canvi manual o sense.

I va arribar el dia de l'examen. Es tractava d'anar de bon matí a un galliner a on ens reuníem tots els que trèiem el carnet per primera vegada, ja fos de setze o de divuit per que la teòrica era la mateixa i només es feia una vegada a la vida a menys que et vingués de gust conduir camions.

Aquesta part va estar bé. De fet fei

a tant de temps que repetíem com robots Isamovians aquells testos que poc podíem fallar-los.

I varem baixar al camp de pràctiques. La primera prova era fer uns cent metres posant fins a tercera, que era tot el que hi havia a la Vespa, i abans d'arribar a on estava l'examinador començar a reduir i posar punt mort a davant d'ell.

Després venia una zona amb cons que s'havien de sortejar tipus eslàlom fins al darrer a on s'havia de fer una

volta sencera i refer el camí de tornada tornant a fer eslàlom. Tot molt senzillet en aparença però vet aquí que el conyón del examinador es devia enamorar de mi i em va tombar en la prova d'acceleració adduint que no s'havien sentit prou fort les reduccions de marxés.

Així és que a la setmana següent hi varem tornar i aquesta vegada les reduccions es varen sentir d'una hora lluny tot i que a mi em feia mal el cor pensar com es devien haver sentit els elements mecànics de la Vespa amb aquella brusquedat. Però bé, el cas és que els hi va agradar aquella brutalitat i ja teníem el carnet a la butxaca. Tot i que l'examen es feia el dilluns en el cas de la meva autoescola o el dimecres si anaves a l'altre de la ciutat, no tenies el carnet fins al cap d'una setmana aprox.

El que sí que era costum era dur mam a la feina els que treballaven per celebrar-ho amb els companys i al vespre anar al Cau a on es feia festa grossa. De fet portàvem una bona temporada en que gairebé cada mes queia un carnet. Com que molta gent teníem edats similars, anàvem caient un darrera l'altre.

Encara recordo la cara de la resta de noies envejoses (totes deien que no els hi calia el carnet) i les conyetes del mascles, que sí on vol anar una titi de 50 Kgs. amb una 74, en fi, fineses d'aquest estil. També hi havia la majoria que et felicitaven de tot cor (de fet eren les úniques persones de qui m'importava la opinió) així com els amos del local i un cambrer que havien llogat últimament. El negoci devia funcionar bé i no volien tancar els dimarts com havien fet sempre.

ELS DIVENDRES FESTIUS:

Quan semblava que la ciutat es volia començar a ensopir tot i que mantenia un bon nivell d'animació amb totes les discoteques que hi havia i que venia gent d'arreu per passar-ho bé, van aparèixer els balls del divendres. Resulta que quan se'ns va acudir la idea d'anar a Eivissa hi havia un factor molt important a tenir en compte. Era el tema financer, el que sempre ens ha portat de corcoll. Es varen rifar paneres coincidint amb els números de Nadal però amb això no n'hi havia prou. També varen muntar una barraca (llavors se'n deien parades) per les fires i on es venien begudes i frankfurts. Qui ho ha vist i qui ho veu. Ara les barraques son gairebé professionals. Tot i amb això encara sortia massa car el viatge desitjat i que els mestres no s'acabaven d'empassar. Com que faltava molt es pensaven que ens volíem marcar un farol.

De manera que varem decidir "llogar" una discoteca els divendres. En aquell temps no hi havia el costum de sortir els divendres, de fet ja venia just poder sortir els dissabtes. Però va funcionar bé ja que es va optar per un horari especial de 2/4 de vuit del vespre fins a les deu o 2/4 d'11. Hi havia un conveni amb la empresa del local de manera que la barra era per els propietaris i la petita entrada que es feia pagar anava per la excursió. No es pot dir que aconseguíssim molts diners però sí que entre una cosa i l'altre el pressupost va quedar força arregladet i vam poder anar a Eivissa. Tant va ser així que mes d'un va tornar prou afectat per la experiència. Al cap de poc temps es veien més barbuts que de costum i la xocolata obria canals més accessibles per a tothom. Doncs així va ser com cada divendres d'aquell curs s'obria una disco i hi venia tothom. Tothom érem els propis estudiants, els de les colles del propis estudiants i tres o quatre més que acostumaven a ser els habituals del Cau o algun que es perdia de can Grill que era un bar que hi havia al costat. També acostumaven a venir els més perdularis del barri, ja fossin addictes de can Quim o del Barres. Vaja que al final de cada sessió havien pagat en total una seixantena de persones, de les qual mes de trenta ja érem els propis interessats que ens fèiem una mena d'avançament dels calers.

CONCERT A GIRONA:

Quina alegria més gran. Podré assistir al meu primer concert. Poca broma, hem d'anar a la capital (20 km). Es tracta d'anar a veure a uns que canten en espanyol i que fan una música molt divertida. Qui no recorda Alló de "Hola mi amor, yo soy tu lobo". Es un grup que està prou bé ja que a més dels seus temes també toquen clàssics del rock traduïts. I el cert és que ho fan prou dignament.

El cas és que una vegada tothom és a punt, s'organitza el transport cosa no massa difícil ja que només tres de la colla tenen carnet de cotxe. Tan sols cal repartir la resta de la gent dins de les llaunes de sardines que eren aquells infames 127's i R5's.

Una vegada arribem a Girona ja ens trobem amb tota la gent esbojarrada de la província que estan preparats per suar la cansalada fins que el cos aguanti.

I així és. Comencen a tocar aquella gent i al segon tema ja està tothom a la pista fent l'animal (cadascú triï la bèstia que més li plagui) i passant-s'ho bé.

Bé, no tothom, sempre hi ha el grupet de reprimides que es queden en un raconet per no caure en el salvatgisme propi de la edat. Si no ho fan ara, quan ho faran? De fet, tot i que algun dels que fa l'indi a la pista està colat per una de les beates, tant sols s'hi acosta de tant en tant per allò d'anar fent punts, però no es deixa dominar per les hormones i segueix el ritme de la música.

Dotze cerveses i un canuto després tornem cap a casa amb la sensació d'haver complert amb el deure. Si senyor, per ser el nostre primer concert, és segur que tota la parròquia se'n recordarà de la nostra colla. El fet d'anar a fora ens ha donat ales a la llibertat d'expressió i ens hem desfasat d'allò més.

Només ens queden els morros de les santetes especialment inquisidores amb mi. Qué volen que hi faci, jo, en el fons tinc sang de bailaora i no em puc reprimir. De fet tampoc no sé quin problema hi ha. Només ha estat un concertet de birres i salts. Que es vagin preparant per les orgies que han de venir. O no.

LA PRIMERA MANI:

Ja fa dies que se'n sent a parlar al Cau d'aquest tema. De fet només en parlen els estudiants ja que la gent que treballa no estan per tonteries com ells diuen.

Bé, el cas és que es comenta que volen engarjolar a un teatrero molt conegut, l'Albert Boadella per ser l'alma mater dels Joglars. Pel que he pogut entendre sembla ser que ha fet alguna obra, perdoneu-me si m'erro però crec que és diu "La Torna" i que és veu que no ha fet massa gràcia al estament militar. Malaguanyades les hores perdudes i les patacades rebudes per aquests paio.

Com que els temps estan canviant com diria Zimmerman el poeta, s'estan preparant uns actes de rebuig al processament sota el lema de "llibertat d'expressió".

Servidora que no estic ficada dins dels ambients estudiantils de la capital (quan em tocava anar-hi em vaig adonar que tenia al·lèrgia als pupitres) però m'agrada molt xerrar amb tothom i escoltar-los, crec que tenen raó i que no es pot anar per la vida de prepotent.

No em sembla bé que pel sol fet de tenir la paella pel mànec vulguin carregar-se algú només per que els critica obertament. Jo crec que en aquesta vida s'ha de poder opinar de tot i com que el poble ja som prou grandets escoltarem a qui ens sembli que diu menys mentides.

El cas és que després de molt merder es varen convocar diverses manifestacions a les capitals de província.

I doncs, qué havíem de fer, doncs anar-hi. Recordo que varem ser molt pocs els no estudiants que hi varem participar a la primera, tot i que es va fer al vespre per que hi poguéss anar tothom. Això em va decebre bastant per que de tota la gent que ens trobàvem al Cau només érem els estudiants i dos més, un noi que feia de paleta i jo.

Bé, varem anar a Girona en els vehicles dels germans grans dels que estudiaven (alguns d'ells ja venien de famílies políticament compromeses) i vam fer cap a la capital.

Allí ens varem trobar nombrosos grups de gent amb el mateix objectiu, tots grups amb pèl moixí i barbes incipients.

De fet m'hi vaig trobar a gust amb aquella gent. Mai no havia sentit una complicitat tant gran amb algú per un tema. Per una banda ideològicament tots ho teníem molt clar, i per altra banda veure que tota aquella gent anava disposada a rebre alguna trompada per defensar unes idees em feia sentir feliç de que m'acceptessin dins d'aquell col·lectiu.

I va començar el festival. Sortíem dels carrers del casc antic de Girona per trobar-nos a la Rambla i volíem fer via fins a Govern Civil. I així ho varem fer. Recordo que aquella mani va ser molt pacífica i els grisos es varen comportar (no va ser igual en les que vingueren després). Suposo que el fet de fer-ho al vespre que no emprenyàvem gaire ni era massa vist i tampoc érem massa gent, tot sigui dit, va fer que es traïessin la porra només un parell de vegades.

I així es va acabar la meva primera manifestació.

El cert es que després d'aquesta en vingueren d'altres, fins i tot vaig tenir l'honor de conèixer els grisos de Valladolid, llamp que els partís, famosos arreu per la seva simpatia envers el catalans i la seva habilitat amb les porres i les bales de goma.

El més important de tot va ser que jo em sentia bé interiorment, gairebé superior a tota la resta de gent que no tenien cap interès per la vida social del país i només estaven capficats a fer calers.

Vam menysprear aquesta opció (la de fer calers) i així ens ha anat. Ara bé, de riure, el que se'n diu riure ho hem fet abastament al llarg d'aquest camí.

BANYADA DE NITS:

Fins ara sempre era molt normal anar-se a banyar a l'estany de dies. Hi havia diferents opcions, algunes avui dia prohibides. Es podia anar a les instal·lacions del Club, molt elitistes, qui ho havia de dir que ara estigui pagant la quota (i quina quota) cada any. També es podia anar a les instal·lacions dels banys, més populars. Eren dos llocs totalment diferenciats. Per una banda el Club tenia uns canviadors amples amb bancs i taquilles, tothom es canviava allà mateix i només hi havia distinció en funció del sexe. I les dutxes també eren espaioses. Pel que fa a l'àrea de bany era molt gran i feia com una platjeta de sorra fina que anava davallant molt progressivament com més t'endinsaves.

Per altra banda els canviadors dels banys eren individuals, tipus caseta i les dutxes també. Tot i amb això no recordo ben bé per que, suposo que el lloguer d'una caseta devia resultar-nos car, sempre que hi anàvem la llogàvem entre dos, tres o fins i tot quatre persones. L'àrea de bany també era molt més petita i més sobtada. De cop i volta passaves de tenir l'aigua fins als múscles a no tocar terra.

El tipus de gent que anava a cada lloc també era diferent. El Club era més aristocràtic per dir-ho d'alguna manera i hi anava la gent VIP del poble. Els pingats anàvem als Banys.

També hi havia altres zones de bany molt apreciades ja que no tenien serveis però tampoc tenien cap cost. Normalment anàvem o bé a la Caseta de Fusta o a l'altra part d'estany. Aquest nom tan genèric era suficient per que tothom entengués a quina part ens referíem.

De tota manera la zona més estimada era la de la Caseta de Fusta, ja que disposava de prou espai a terra per poder prendre el Sol i deixar-hi les bicis o motos, encara que fóssim una vintena (l'equivalent a tres colles).

Però el millor de tot va ser quan un dia em van convidar a fer una banyada nocturna.

N'havia sentit a parlar de que hi havia algun grupet que s'ajuntaven nois i noies i s'anaven a banyar a l'estany de nits. Corrien moltes històries del que allà hi succeïa i això em feia sentir una barreja de neguit i desig de provar-ho. Al final hi vam accedir una altra noia i jo i també tres nois que no ho havien fet mai. Havien de ser la nostra garantia en front dels dos que ens hi varen convidar. El que em va sobtar és que només d'arribar dos dels nois es varen despitolar totalment i varen començar a increpar a la resta per que féssim el mateix. Així és que aquell es va convertir en el meu primer bany en pilota picada i el meu primer contacte amb aquelles mans i aquells membres que emergien de sota aigua cercant un contacte "casual".

En arribar a la caseta de fusta, va resultar que ja hi havia més gent. Eren els pijos, qui ho havia de dir.

La cosa no va passar d'aquí però no vam repetir la experiència fins a l'any següent. Teníem por de que el tema se'ns escapés de les mans. Que tontes que arribàvem a ser, mare de Déu...Si fos ara...

El que potser em va sobtar més era trobar-me allà tota la pijeria. Lo bo i millor de cada casa. Sense conyes, que allà s'hi reunien els ricatxos amb les ricatxes i aquests no estaven per històries. Vaja que eren força mes espavilats que nosaltres..El que fa la pela...

Ja me'n anava adonant que allò de lligar amb un ricatxo seria mision imposible 23.

ELS PIJOS:

Si hi havia una fauna que no suportàvem al Cau (i de fet quan n'entrava un exemplar no rebia cap mirada tendre) eren els pijos.

Aquests acostumaven a ser fills de papa i eren gent que a casa seva tenien molta pasta però no la gastaven ni per mal de morir. Es diferenciaven sobretot en la roba, ells anaven a les botigues dels pijos que tenien unes marques molt determinades.

També es diferenciaven per la manera de parlar. Podien tractar qualsevol tema amb absoluta facilitat i sense deixar anar un sol reneç. Aquesta part era la única que els hi envejava. No era el mateix que et demanessin "que em deixaries passar, si us plau" a que et diguessin "el treus tu el cul d'aquí, o te'l trec jo?". Val a dir però que ja estava acostumada a aquesta mena de llenguatge i sabia que coses que sonaven com un insult si bé potser no arribaven a elogi o floreta, sí que en el fons denotava unes ganes d'acostament.

Els pijos també es diferenciaven per els vehicles. Mentre era la hora d'anar en moto, tothom anava en motos de marques, ja fossin 49's o 74's en canvi aquella gent feia servir els ciclomotors amb variador tipus Vespino.

Tots els pijos anaven al Institut i no coneixíem cap persona normal que hagués entrat al Institut i no s'hagués tornat com ells. Això era un perill que va fer que gent d'immensa vàlua com a estudiant es decantés per anar a Formació Professional per por de perdre la seva personalitat i les seves amistats.

Normalment mai no coincidíem ja que cada tipus de fauna tenia el seu lloc de trobada i d'esplai. Només en llocs com el cinema era habitual trobar-nos ja que no ho podíem evitar.

També hi havia els neo-pijos que eren els qui procedents de famílies treballadores entraven al Institut i adoptaven el fet de la majoria. Òbviament no podien posar-s'hi en contra, ells eren molts més. Però ja sabies que si entraves allà dins mai més podries tornar enrere.

Una altra espècie que hi havia era la del pijo reciclat. Es tractava d'un especimen de la branca de la pijeria que per efecte d'un instint sexual gosava travessar la porteta del Cau.

Tot sovint havíem dit que era més fàcil que es trobés el monstre del llac Ness que un pijo entrés al Cau. Però no havíem calculat el que tira un pèl de cony. El cas és que algun d'aquells pijos reciclats es va poder aprofitar i avui dia s'han convertit en gent normal, rics però normals (o al menys ho semblen).

Va ser a partir d'aquí que es va crear una nova subespècie del Cau. El pobret benparlat. Si fos ara en diríem el semi-pijo però en aquell temps no s'acostumava a fer servir aquest tipus d'expressions. Molt interessant per que si bé estava pelat com una rata, per l'altre banda emprava els modals dels nouvinguts. Una delícia de gent.

M'encanten per que no són ni carn ni peix, com jo mateixa que no he sapigut mai en quin mar navego. O potser

es que m'agrada no saber-ho i que les onades (que tu fas) em duguin.

ANEM AL MÍTING:

Ja fa un temps que és mort el dictador i s'estan preparant canvis importants. Encara no està clar quins seran els partits que quedaran de tants com n'hi ha ara. Així de sobte recordo els més coneguts com podien ser : PSUC, PSC, PSOE, PSE, CDC, UDC, AP, UCD, ERC, PCE, LCR, i molts d'altres que ara no em venen al cap.

N'hi havia per triar i remenar. Des de tendències fatxistoides totalment declarades i convençuts fins a partits troskistes passant per qualsevol color entremig.

Més o menys cadascú sabia per on tiraria, si li importaven més les causes socials o l'enriquiment personal. Si posava Catalunya per davant de tot o tant se li'n fotia.

Per la meua banda sempre vaig dubtar entre els partits anomenats de classe obrera i els que defensaven el país per damunt de tot (tot i parlar a casa en castellà, creia haver entès bé la situació d'opressió que vivíem). També hi havia un factor molt important i és que tot i que a casa meua tothom tenia clar que calia una monarquia jo mai no he entès com es poden gaudir d'uns privilegis per dret de sang. A mi ningú em donaria les gràcies per el treball i els esforços que feien els meus pares.

I vet ací que vaig assistir al primer míting.

El feien a la ciutat mateix i realment no recordo de qui era. En el fons tant li fotia, mentre no fos descaradament fatxa. Vull dir que el que ens interessava era veure la mecànica dels mítings amb els personatges principals esperonant al públic fent referència al que el govern anterior havia deixat per fer i que ells farien sense cap mena de dubte. Em va sorprendre la seguretat com feien anar les xifres i els balanços i com en un moment giraven els contes i els feien quadrar tot i reparant tot el que estava malament. No és que no m'ho cregués però semblava impossible que hi pogués haver un forat tant gran. I el pitjor de tot. Jo encara no havia sortit mai del país i ara aquesta gent em comparaven el nivell de benestar dels països veïns amb el nostre i decididament estàvem molt fotuts.

Fins aquell dia havia anat fent la viu-viu, sense desitjar res del que no tenia. Però aquella gent em va fer adonar que em faltaven moltes coses per ser feliç.

I va ser així com durant una temporada vaig freqüentar els locals del JSUC, les joventuts del PSUC i va ser la època de llegir Bakunin i Troski. Per un temps em vaig sentir identificada amb el FRAP (poca broma) i després em vaig sentir més representada per la LCR.

Suposo que això l'hi ha passat a molta gent, però el cas és que quan les coses es varen estabilitzar em vaig moderar moltíssim i vaig deixar de creure en socialismes utòpics i en igualtats socials a força d'estatalitzacions. Realment crec que per el poc que podem lluitar es per fer una societat més justa i a on tothom es pugui guanyar la vida acceptablement. I afegint-hi millores de poder per al nostre petit país. O, saps qué, potser posats a demanar que ens el donin tot el poder.

Amb tot això el ball de partits va ser interessant. Uns es varen perdre pel camí, d'altres es varen fusionar, alguns funcionen en coalició, en fi hi va haver de tot, també els famosos trànsfugues, gent que començava militant en un partit i canviava quan el vent bufava en una altra direcció.

A nivell popular eren molt divertides les xerrades de cafè on després de cada votació legislativa als Parlaments d'Espanya o Catalunya, hi havia les topades entre els votants a favor i els contraris. Com que no teníem perspectiva històrica a cada nova votació creiem veure els motius últims que feien moure a cada força política. No ha estat sinó el pas dels anys amb el seu pòsit d'actuacions, encertades o no, que han fet que cadascú cregui en els seus. I sense radicalitzacions. Avui dia les coses s'han normalitzat i si veiem que un partit la caga en votem un altre i campí qui pugui. En aquells principis cada retrocés en la valoració del propi partit ideal era un esdeveniment dramàtic.

En fi, afortunadament ara estem molt millor.

ANEM A LA DISCO DELS GRANS:

Ja ho tenim decidit: aquest diumenge anirem a la discoteca a on van la gent de més de divuit anys. Es troba situada en un indret una mica apartat de la ciutat, però no hi ha cap problema ja que la empresa propietària té uns autocars habilitats per el transport de gent des de el centre fins a la sala.

Tot i que encara no hem fet els divuit anys, creiem que podrem colar perfectament, ja tenim força bona planta i jo per la meua part ja portaré aquella mini atonta-porters que m'ha anat sempre bé en les excursions a d'altres pobles. Tot i que no és el mateix per que no podreu comparar el rigor d'aquesta sala amb les de poble que he visitat jo. De tota manera ja ens hem buscat una escorta de gent que va al Cau i que ja son més granadets. Arriba el diumenge i després de fer els tocs de rigor a el Cau ens plantem els 5 o 6 que havíem quedat (mitja

colla no s'ha atrevit o creu que no el deixaran entrar) al lloc on es para l'autocar. Arribem a la discoteca i renoi, allò es un bullit de cotxes aparcant, gent fent cua per comprar la entrada en dues taquilles i tornant a fer cua per donar la entrada al porter amb dues cues més. Tal com havíem quedat ja ens estaven esperant els nostres coneguts del Cau davant de la taquilla.

Seguim els tràmits de rigor i voilà que ja som dins. Ni el més mínim problema, només un somriure condescendent dels porters que et veuen el DNI en la nina dels ulls. I m'ha semblat que un dels nostres escortes li ha dirigit una mirada de complicitat. Però tant se me'n fot. Jo ja estic dins.

Aquesta sala és diferent del Verd. Com que és més moderna, té dues pistes de ball al mateix nivell i a la part superior hi ha un cinema. I quin cinema, res a veure amb els que hi ha a Banyoles o a Girona. Aquest té els seients espaiosos i còmodes, quina joia.

Ho recorreguem tot i finalment anem a parar a la barra de la pista 1. Mai m'hauria pogut imaginar una barra com aquella. Immensa, i plena de gent a vessar. Ens atrevim a gastar les consumicions prenent sengles cubates per començar bé la tarda. Ja anem trobant gent coneguda i tothom ens fa la brometa típica del que té molta experiència. En fi, tothom s'ofereix a ensenyar-nos on són les coses, però nosaltres fem pinya i preferim investigar pel nostre compte.

Fem una segona volta, ja més familiaritzats amb la distribució del local i fem cap a la pista 2, molt més senzilla que la 1. De fet es tracta d'un rectangle amb una altra barra al final. I un raconet per intimar al darrera de la barra. El funcionament és el següent: quan en una pista posen música ràpida a l'altre fan lent i així van canviant cada mitja hora o tres quarts. Es el temps ideal per que la gent es vagi movent cercant cadascú el que l'interessa, moure el cos o lligar. De fet el que interessa als propietaris es que hi hagi un moviment de gent continu per no tenir les barres mai parades.

I a fe de Déu que ho aconsegueixen. Quin fart de destapar Estrelles i San Miquels, que és molt nostra i la hem catalanitzat.

Sempre hi ha el clàssic pesat que no te'l treus del damunt ni amb dissolvent. Sort que anant acompanyada la feina és més fàcil.

I anem al lavabo. Gran canvi. Un altre món. Tot i que la estètica és molt diferent de la del Verd, el que canvia més és el que s'escolta. De les noies de quinze a disset que hi ha al Verd a les de 18 fins a 30 que hi ha aquí, hi va un món. Aquí el sexe és tema habitual igual com allà, però amb la diferència de que allà parlar d'alguna cosa més que d'un petó era ciència ficció i en canvi aquestes d'aquí ja es prenen pastilles o porten condons al bolso per si el pagès de torn (sí, sí, així us tractaven) es volia fer el mil homes.

Em quedo sobtada i m'adono que aquells païos que hi ha allà ja són figures d'un altre paner. Molta de la gent ja estan buscant la parella final per casar-se i això m'espanta.

Potser sí ens hem equivocat venint-hi tant aviat.

Quan sortim anem a menjar un entrepà al frankfurt que hi ha adossat al local i en parlem amb la colla. Tot i que tots ens fem els valents i diem que ens ha agradat molt, jo crec que tots pensem el mateix. El cas és que no hi varem tornar fins que varem tenir els 18.

EL PRIMER STRIP-TEASE:

Ja fa temps que tenim els divuit anys però encara acostumem a anar al Verd tot i que algun dia ens escapem a d'altres locals d'altres pobles amb els dos de la colla que tenen cotxe. Ja fa gairebé un any que vam començar aquest ritual i Déu n'hi do la de locals que hem conegut. Cap ombra de Príncep Blau per cert.

El cas es que al Dallós fa un mes que han començat a fer espectacles el dissabte a la nit. Un dissabtet oca concert d'algun cantant i al següent strip-tease.

Com que a la colla ningú n'ha vist mai cap decidim que hem d'anar a veure-ho.

Entrem al local i tot és aparentment normal tret de que hi ha molts més mascles que fèmies (normalment la proporció és força semblant).

També em fa l'efecte que avui els veig més granats que de costum. Bé, el cas es que ens posem a ballar com sempre fins que arriba la hora de la actuació.

El primer passi la noia el fa als sofàs que hi ha davant de la barra de la pista 2 de cara a la pista preveient que el públic se la mirarà des de allà. Realment la cosa transcorre així fins que quan s'arriba al final i es treu la darrera peça un jovenot impetuós que s'estava a la barra li etziba una manotada a la natja que li es contestada per part de la vedette amb una sonora plantofada a la galta i algun que altre impropri verbal.

Degut a aquest incident o potser ja estava planificat, no ho sé, el cas és que el segon show el va fer en el lloc que hi havia habilitat per fer l'espectacle, just al costat de la cabina del discjockey.

Quin espectacle, fava. Ara entenc per que els nois es tornen bojós quan veuen això. La veritat és que mal m'està el dir-ho però fins i tot jo em vaig posar una mica calenta pensant que es devia sentir allà dalt exhibint-se al públic. Aquest segon show va tenir un final apoteòsic i va acabar amb la noia asseguda. Hauríeu de veure les cares dels

homes i la tibantor que duien en els texans especialment quan amb els dits es va obrir la xona i es va mantenir així una bona estona fins que va creure que tothom ho havia vist prou bé.

Fins aquell moment mai m'havia plantejat el fet de depilar-me les engonals ni coneixia de cap amiga que ho fes. Abans al contrari, quan anàvem a banyar-nos de nit em feia molta vergonya per que jo tinc el pèl totalment ros i molt fi i sembla que encara no la tingui vestida com diuen per aquí. Quan veia les meves amigues amb aquella negror jo em sentia com l'aneguet lleig. A partir d'aquest moment em vaig sentir més feliç veient com posa als mascles veure un cony ben net.

I bé, el cas es que aquella nit va ser especial ja que per primera vegada vaig tenir un sexe masculí a les mans. Bé, de fet era la segona vegada per ser exactes. Feia un parell de mesos que amb en Jep mig sortíem i cada diumenge anàvem a un descampat amb la seva moto. Un diumenge vam fer com sempre, quatre petonets i magrejadetes, però l'home havia xarrupat massa i es va posar pesadet en que volia un francès. De manera que com vaig poder li vaig fer lo que devia ser una aproximació a una palla (ni teva ni meva) i així es va asserenar. Vam partir peres i la cosa es va quedar així.

Però avui la diferència era que aquesta vegada tenia un sexe masculí a les mans per voluntat pròpia. En Pere em va demanar si el volia acompanyar al cinema. De fet ja feia dies que ens anàvem tantejant. El cas es que dins del cinema varem començar la sessió de magreig i quan vaig veure com se li posava la cosa li vaig demanar si volia que li fes una palla. El membre de'n Pere no m'era desconegut (ja l'havia vist abans al estany) però mai m'havia imaginat que es pogués inflar d'aquella manera. Així és com amb tot el meu amor i tota la meva poca traça vaig fer que en Pere treïés tota la ràbia en forma seminal i la deixés entre les butaques.

Que em perdonin les senyores de la neteja. Diré e

n descàrrec meu que només va ser un dia (al cinema, és clar) i que si no ho vam netejar millor va ser per que no vam poder. Massa fosc tot plegat.

ANEM AL RALLY.

Si una data hi havia important al any era quan es celebrava el Rallye Costa Brava. Si, ara en diuen Ralli Catalunya - Costa Brava i més recentment Costa Daurada ja que quan ho va agafar el RACC va ajuntar les dues proves per fer-la més grossa (la prova). Però cal que recordem que el Costa Brava va ser durant molts anys un referent per a tot Europa. Van venir el bo i millor i cal agrair-ho als de la Penya Motorista 10 per hora que durant un bon grapat d'anys s'hi varen cremar les celles per fer possible aquella passada d'esdeveniment.

En aquest moment em venen al cap gent que ens van fer gaudir moltíssim : Zanini, Servià, Canyelles, Babler, catalans tots ells i noms com Biasion, Cerrato, Carello, i un fotimer que ara no em volen venir al cap.

També teníem aquells fantàstics autos: 1430 FU, 131 Abarth, Porsche 911, BMW, Lancia Stratos i com no els 127, Simca 1000 i 1200, algun 600 i R8. Després vindrien màquines fantàstiques com l'Audi amb la tracció 4x4 i la Michele Mouton d'estrella. També recordo els Lancia Delta, els R5 Copa Turbo amb en Sainz volant al Sobirà. Parlant del Sobirà hi havia uns trams mítics que sembla ser que ja no es repetiran. Em venen al cap el ja esmentat Sobirà (segueix pagant la pena pujar al hostel l'Espinau a esmorzar o dinar), Montnegre, Santa Pellaia, Grions, Cladells, Osor, i tants d'altres.

El cas és que quan arribava la data, és a dir, quan faltava un mes, els més escalfats ja començaven a parlar del tema, de si es comentava que venien cracks italians o finlandesos (records Blomquist i KKK), en fi que es començava a notar que s'acostava el cap de setmana esperat.

La setmana abans tothom a comprar el Punt per tenir el rutòmetre (no sempre era possible anar al parc tancat de Lloret a comprar-lo i era més barat). I vinga fer combinacions de a on es podia anar el divendres plegant de treballar i com es podia fer per veure dos o tres trams. Mà de plànol i vinga a buscar les carreteres que portaven a mig tram (si arribàvem amb el tram tancat) o que ens permetessin fer escàpol del tram una vegada passats els capdavanters i poder anar a un altre lloc.

També calia parlar de la intendència: vi, botifarres, costelles, fuets, pa, cerveses, un cartró de tabac, en fi, que no passesim gana ni set. També calia portar alguna manta per que normalment feia un fred de tres parells....

En arribat el dia, màxima concentració ja que sabíem perfectament de que es tractava, anar a passar fred com uns capullos per veure passar quatre eixelebrats (de fet n'he vist més de 30 edicions i encara m'agrada).

Arribàvem a tram i ja aparcàvem l'auto al lloc on deia el guia (sempre algú o altre hi anava la setmana abans per fitar el terreny quan eren trams no coneguts). Gairebé sempre al primer tram es sopava així que calia fer foc, em ve al cap una casa que hi havia a prop d'Estanyol que cada any ens deixaven llenya ja tallada i a punt per cremar (si, érem nosaltres, ei, i també d'altres, que aquella paella s'omplia de gent).

Al segon tram moltes vegades cercàvem que hi hagués un bar a prop (lo de a prop es un dir ja que alguna vegada fèiem un fotimer de passes per un cigaló). És que no era com ara, que a cada tram hi ha el bareto muntat que et fan la teva botifarra a la brasa. Apa que no ha canviat, això.

Així com també ha canviat la gent que va als trams. Colla de berros que són tots plegats. Abans com que els que

hi anàvem érem els quatre pagesos, anàvem fotent tota la brossa dins dels cotxes i l'endemà al matí ho llençàvem al primer contenidor que trobàvem.

També ha canviat molt el tipus de gent que hi va. Abans eren colles normalment de dos a quatre persones i érem tots dels voltants que anàvem el dissabte a la tarda a fer migdiada a caseta per poder-hi tornar al vespre.

Per cert una vegada vam arribar a la dotzena. Allò sí que era multiculturalitat i no les collonades d'ara. Hi havia el cotxe heavy esbombant Purple i Zeppelin. Teníem el cotxe Abba i Neil Diamond (que sí, que és de veritat). I hi havia el glamourós amb T-Rex, Slade i pop anglès a tot drap.

Ara la gent ve de la quinta forca, especialment asturians i gallecs, es veu que els hi va molt això. I com és lògic venen preparats per a tot. Que si la barbacoa, que si tendes de campanya, més de dos i tres Motor-Homes i el que em va agradar més de tots, dues parelles amb un Motor-Home i una furgona petita. A la furgona hi duïen la intendència i dormien al Motor-Home. De dies tenien muntada una mena de carpa lligada entre els dos vehicles i tot això a deu metres del tram.

En fi que una vegada acabat el tercer tram que ja era a mig matí de l'endemà apa cap a caseta amb una bocassa dels excessos (mam i fum, que ja ho deia en Pau, això que passa per mamar massa) i uns ulls de son que feien paor, però contents d'haver pogut veure el 1200 clavat a la paret o el Ford Escort que anava llaurant el terra amb els baixos després de deixar una roda clavada en una roca.

DE VISITA AL POBLE.

Una vegada passats tres anys d'haver abandonat l'antic poble els meus pares em van dir que hi tornàriem de visita. Aquelles paraules em van fer feliç. No en va, tot i que tenia una excel·lent relació amb la gent del poble d'acollida, encara pesaven en mi els records d'infantesa, de nines, de passejades vora el rierol, d'aquelles misses obligades, de les llàgrimes que van escampar les meves amigues en veure'm marxar.

I els dies anaven passant mentre jo anava recordant mentalment tots i cadascun dels vilatans, no fos cas que en arribar se m'oblidés algun nom. També anaven surant per la meva memòria les imatges més evocadores amb els meus amics, tot un enfilall d'anècdotes intranscendents per a tothom però vitals per a mi. Fet i fotut l'únic lligam que m'unia a tota aquella gent no eren sinó els records amigables de les experiències compartides.

I va arribar el dia. Recordo que vam marxar amb l'R12 de segona mà que va poder adquirir el meu pare amb un fart de suar a la fàbrica. Encara ara conservo molts records d'aquell cotxe, el primer que varem tenir i que ens va fer especialment feliços, especialment al meu pare qui el cuidava com si fos un fill petit. Podríem dir que sóc la germana d'un cotxe. Que si mirar-li l'oli, que no li falti l'aigua, que si ajuda'm a fer la X a les rodes, que apa vinga nena, galleda i esponja i que brilli, que si ves al mecànic i que et vengui quatre bugies, però sobretot fixa't en la lletra que indica la temperatura òptima de treball de les mateixes,.....De fet aquell burro de quatre rodes es podria dir que va ser la única aventura important de mon pare, pobre home que no parava d'escarrassar-se al treball per la seva família.

Quina pallissa, fer els 1000 Kms. Amb aquell cotxe. I no és que no fos còmode, que ho era, no com un Audi o un Honda dels d'ara, però el nostre cul tampoc era tant fi com els d'ara. El problema era que el pobre animal ja no era ben jove i tenia petites fuites: que si un maniguet del radiador li feia perdre aigua, que si un retén del cigonyal li feia perdre oli, que si el regulador carregava massa i havíem d'alliberar energia tot i encenent els llums de dia, fet que intrigava a tothom,....

Així que entre parada i parada a les estacions de servei, que en aquell temps sí que eren de servei, per que ara anem tant de pressa i n'hi ha tantes que entre una parada i una altre n'hem passat una vintena. Recordo que en aquell viatge era diferent. El meu pare ja s'havia après de memòria a on podia trobar una bona estació de servei de les informacions facilitades per el meu oncle. I així anàvem fent, parada darrera parada fins que varem arribar al destí, la meva infantesa.

Quina emoció em va recórrer l'ànima en veure el rètol que indicava la nostra parada, ja gairebé no el recordava tot i que estava just al costat d'uns cirerers molt apreciats per tota la meva colla i que cada any vigilàvem amb cobdícia per estrenar-ne els nous fruits abans que ningú altre gosés fer-ho.

I tot esmunyint-nos lentament per el carreró principal, vam aparcar el flamant R12, groc per cert, quan encara la Renault no s'havia atrevit amb aquest color. Sí, una mica "quillo" sí que hi quedava, però que voleu fer-hi, més decent que molts "tunning" d'ara sí que ho era.

El vam deixar just davant de la porta de la casa on jo vivia de petita, una casa de dos pisos que es dels meus avis materns que en tenir dos fills arranjaren un pis a la part superior per quan la meva mare, la germana petita, la campés pel seu compte. Ara el pis superior el tenien llogat a un de la capital que deia que s'hi havia retirat a viure per gaudir de la vellesa amb tranquil·litat. A mi em va semblar que s'hi va retirar per gaudir del baix nivell de vida del poble per que em fa l'efecte que estava més pelat que una rata .

Varem entrar al baix per trobar la meva àvia o els meus oncles, el meu avi havia traspasat un any abans de marxar nosaltres. I així va ser, la meva àvia, me la imaginava més gran, ens estava esperant amb un neguit que no la deixava viure. Tot van ser abraçades, petons, ploricots, rialles, en fi allò que passa quan uns que s'estimen es retroben després de llarga absència.

Ens varem explicar la vida i miracles d'ambdues parts davant d'unes galetes i un quitapenas de aquí no te menees menys jo que em vaig haver de conformar amb la Fanta (tot un detall ja que al poble de l'àvia encara imperava la Mirinda). Prou vaig implorar jo que em deixessin tastar aquell quitapenas que feia pinta de ser gloriós, però el meu pare va insistir que per prendre alcohol ja tindria temps. Si ens veies al Verd foten-nos el Chartreuse del mateix color, o el Fernet-Branca que cal posar-hi ovaris, o l'Absenta del bar de'n Quim (perdona Cau que et fes el salt de tant en tant però tu encara no en tenies), o l'Smirnoff etiqueta blava, o aquells whiskys escocesos que no en diré el nom per que els me

us amics d'Scotland els adoren (que brutos que son, havent-n'hi de bons com n'hi ha).

Bé, doncs entre Fanta i Fanta i entre 222 i Dorada Marbú ens anàvem explicant els ets i uts d'uns i altres fins que van arribar els meus oncles del camp i varem fer la repetició de les jugades més interessants. Noi, qui engega tard la tele només veu la repetició del partit, no voldreu que el tornin a passar tot sencer.

El cas es que aquell vespre va estar clafert d'emocions i vam anar a dormir contents d'haver tornat al bressol. Vam anar al bar del poble i com que eren vacances vam trobar molts coneguts. Al principi tot va estar molt bé i vam intentar correspondre a tothom per igual. A mi em feia l'efecte de ser una estrella del cinema o una pop-star, posats a dir, posem-hi la Janis, el meu ídol de joventut, potser per que també li anava el mam. Va, no era això, encara ara la escolto més que a en Camilo Sesto. Hi poso en Camilo per que es un paio que encara ara escolto sovint, cada vegada que viatjo a Sud i Centre Amèrica (no h i ha escapatòria) i per que admiro la seva manera d'encarar la vida.

Quan portàvem tres dies allà, però, les coses es van començar a tòrcer.

Per una banda la família (els oncles) varen recriminar als pares que com era que havien tardat tant en venir i que ells sols s'havien hagut de fer càrrec de l'àvia i de la casa, i en fi, de tot plegat. Els meus pares per la seva banda instaven als meus oncles a venir amb nosaltres i treballar a la fàbrica (vuit horetas deia el meu pare, sense el Sol de cares i amb jornal segur al final de la setmana). Però els meus oncles eren farrucs i deien que no, que no es podia deixar el patrimoni de qualsevol manera. El meu pare parlava de trobar algú que menes la terra i visqués a la casa només amb la condició de mantenir-ho tot en bon estat. I el meu oncle que ni parlar-ne. Per la seva banda la meva àvia estava al mig del bullit i gairebé no se la sentia. Que si a ella tant li fotia, però que lògicament si algú es quedava al poble de tota la seva vida ella també ho faria. En fi, que no varen arribar a cap enteniment. Per la meva banda, jo anava al bar amb les meves amigues íntimes d'abans, però ara els lligams havien canviat molt, estàvem en una edat de canvis i al final més que a una amiga veien a una rival. Per la seva banda, els nois que eren els meus amics ara només veien un filet amb qui descarregar la seva follia de mascles (allà són molt més llançats, deu ser cosa del Sol). Jo m'havia fet dona en el meu nou ambient i coneixia tots els sistemes d'aturar els meus amics, i ells si es sentien frenats, mai no ho tornarien a provar. Aquí com més carabasses els hi donaves, més ganes en tenien. Tot feia pensar com si hi hagués alguna juguesca per veure qui s'enduia el gat a l'aigua primer. Vaig arribar a pensar que fins i tot les putes eren mes lliures que jo ja que es limitaven a fer un intercanvi, plaer a canvi de diners. Per la meva banda jo no hi guanyava res, ah sí, plaer, però no era exactament el que havia vingut a buscar. Jo buscava les meves arrels i a cada nova conversa que mantenia, m'adonava que me les anaven tallant de mica en mica. Podríem dir que aquell viatge va ser l'alliberament de les arrels.

Tot això va fer que me n'anés apartant i que el quart dia en quedés sola a casa repassant els vells llibres que m'havien acompanyat de nena, i contemplant les joguines que la meva àvia encara conservava ben netes i polides.

Va ser a rel d'aquell viatge que vaig aprendre que totes les emocions passades, els sentiments feliços, no es poden reviure en un mateix lloc. Cal canviar d'escenaris o de personatges, sinó la alquímia no funciona.

Aquella estada a casa de la meva àvia va durar una setmana però tant els meus pares com jo vam aprendre que si hi tornàvem havia de ser com a màxim per tres dies. És per això que es devien inventar els ponts que es fan entre dues festes properes. Et donen temps d'arribar al destí, saludar els vells coneguts i acomiadar-te'n.

HISTORIES DE LA PUTA MILI (amb permís del Jueves)

Va arribar el dia D, el temut dia D. Sabia que alguna cosa canviaria al meu voltant, però no m'adonava ben bé de la magnitud de la tragèdia.

Per aquells temps jo tenia un noviet, foteu-li Pau, que si bé no era res de espectacular, no era mal noi i estava presentable.

Però seguim el fil, resulta que a en Pau li va arribar la famosa carteta a on se'l convidava formalment a anar-se a medir al ajuntament del poble per incorporar-se a files. Quina retòrica, la d'aquests militars. Primera observació: a en Pau només li media jo. Segona observació: només es podia incorporar si estava ajagut, que no era el cas, i incorporar-se a files, sonava lleig. Un es pot incorporar a un lloc de treball, a un grup musical, però a files? De tots aquest temes retòrics me'n va explicar moltes en Pau en les seves cartes des de l'altre món.

Bé, el cas es que va arribar el dia de la medicació. Em va explicar que s'havien trobat tots els de la seva lleva, o

quinta, o anyada si parléssim de vi. Es veu que els varen medir i pesar un a un i els hi demanaven si tenien alguna malaltia important. Com que el meu Pau, d'important allò que es diu important, no en tenia res, podríem dir que ho tenia arregladet, el van deixar per Apte. En això sí que els hi he de donar la raó, per que era molt eficient. La maquinària no impressionava, és cert, però funcionava com un rellotge suís que es deia abans, japonès per a la gent d'ara o qui sap si xinès d'ara endavant, que se'ns mengen.....

Tornem al tema que em puja una escalforeta.... Després d'un temps va aparèixer al diari que les llistes de a on anava a parar cada soldat sortien al quarter de Girona un dia determinat, diumenge de tardor crec recordar. I cap allà que ens en vam anar, ressacosos d'una nit sense clapar, nit perduda tontament amb els seus amigots i llurs amigotes, farts de vi i d'all-i-oli.

Quan vam ser davant, crec recordar que això estava a prop del bar Calatrava, internacionalment conegut per els seus entrepans de salsitxes, vam veure la gernació que es congregava al quarter. Com que a en Pau li feia molta mandra haver de fer cues va dir que ja compraria El Punt de l'endemà. Segons deia tampoc hi havia pressa per saber que l'havien enviat al lloc més remot possible.

I així va ser, com sempre que estava concentrat, la va encertar de ple. Hi havia un lloc mes llunyà que era a les Canàries, però a on gaudien de més permisos. A ell li va tocar Melilla, un lloc xungo es veu per que allà els soldadets normals tenien una denominació especial (m'ho va explicar mil dues-centes-quaranta-tres vegades però la memòria es intel·ligent i ho ha esborrat). Bé la denominació especial venia donada per que estaven a primera línia de combat o alguna cosa així, vaja que tenien els amics moros a tocar.

Per aquest motiu només tenien quinze dies de permís per la Jura de Bandera al campament i un mes una vegada arribat al fatal destí.

I va arribar la data final, la de la partença. El dia abans va haver de presentar-se a Intendència de Girona a recollir un sac que en deien petate, com el libro gordo de Petete, però amb A. També li podien haver posat pétate (de risa o de miedo), es igual.

I tot content com un pèsol i feliç com un gínjol que diria en Patufet s'encaminà a la estació de la RENFE per fer el viatge més llarg de la seva vida.

Quan van arribar a Còrdova, devien fer canvi de tren o alguna cosa així i em va trucar. No és com ara que amb el mòbil et pots comunicar quan vols, no. Aleshores era un xic diferent. Et calia trobar una cabina de telèfon, prèviament havies d'haver previst d'aconseguir canvi i finalment et calia que la cabina no estigués malmesa.

Es veu que hi feia molta calor, tu diràs, un quinze de juliol a Còrdova, ja en són ganes de fer el pallaso.

Al cap de dos dies em va tornar a trucar i em va comentar que ja havia anat a veure a l'Apache que era un soldat que es dedicava a pelar als reclutes, vaja com un Llongueras però sense massa finor. També em va comentar que m'havia fet el salt ja que li havien presentat una nova novia. Es veu que es deia CETME i tenia un numero que havien de memoritzar per que no els hi fotessin. Qui voleu que els hi fotés una arma? Ei, que això no és USA a on els nens aprenen abans a disparar que la llista del estats. En Pau em va dir que havia proposat fer-hi una marca amb cinta aïllant per no haver de buscar sempre el puto numero de l'arma letal 4 però un caporal no li va deixar fer.

En fi que entre naps i cols van passar els trenta dies que durava l'entrenament mortal al campament. I després de la Jura de Bandera, algú em va explicar que els bascos deien Lo Dudo en lloc de Lo Juro en el moment del formulisme, l'home va agafar el tren i les restes de dignitat que li quedaven i cap a caseta.

Es va estar aquí una setmana. Em va inflar el cap de companys, caporals, sergents, tinents, sub no sé que i històries de fregar plats, córrer 5 hores seguides, etc. De fet va arribar molt millorat, moreno com en Michael Jackson quan era Five i dur com una pedra i una dotzena de quilets menys.

I va tornar a marxar. Ja quan ens dèiem adéu vaig notar que gairebé maldava per estar amb els nous companyots de patiments, en el campament ja els havien comunicat a on anaven a parar, així és que tothom sabia on podia trobar l'altre. De fet es varen tornar a trobar tots en el vaixell que travessava les aigües intercontinentals i menava cap a Àfrica.

En aquell adéu també vaig notar que no aguantaria dotze mesos sense la seva presència, no tant per les meves necessitats vaginals o clitoridianes? (absurda discussió, qué m'heu d'explicar...), sinó per que vaig notar que me'l estaven desgavellant. La culpa no va ser meua, va ser del Ejército de Tierra que ens va separar massa temps i massa experiències. El cert és que al cap del temps n'hem parlat de tot allò i ell mateix reconeix que va estar dos anys després de tornar sense poder raonar amb claredat. El cervell se li havia endurit tipus Rambo per posar un exemple conegut abastament.

Crec que va ser al cap d'un mes d'haver arribat al destí que em va explicar que un caporal el va voler posar a prova i ell va carregar l'arma com si res i em va jurar que si el paio arriba a fer un pas més l'hi obre el tercer ull amb una bala del 7,62. Aquell dia vaig notar que la veu no era la mateixa que m'havia acarolat tantes vegades en l'oratge de la vida, sinó que era una veu endurida entre tocs de diana, tocs de retreta i cants del muezí de la mesquita de Nador.

Quan li vaig explicar per carta que m'havia enamorat d'un altre paio, em va contestar una carta que encara conservo talment com si fos una resposta comercial i a on es donava per entès i que ja no molestaria més. La de llàgrimes que em va fer vessar aquella carta. No ja per pena de la nostra relació que jo ja sabia (tots dos sabíem) trencada durant el permís. La pena me la feia veure com un tipus abans tendre i escrupolós s'havia convertit en un Madelman. Quan la vaig llegir el primer cop vaig desitjar veure-hi un retret de culpa, però la he rellegit molts

cops i no. Senzillament era la resposta d'una ment eixorca que no volia que ningú es preocupés per ell. L'havien ensenyat a ser autosuficient.

En fi, Salam Alaikum. Ara veig clarament que el destí ho tenia tot previst. El temps tot ho ha calmat i en Pau ha tornat a ser el qui havia estat. Però en el fons del fons tant ell com jo sabem que mai res el podrà tornar a afectar com abans. Puta mili...

ELS "QUILLOS"

Des de principis fins a finals dels 70 hi havia la obligació d'acudir a algun lloc de culte cada diumenge. Cal entendre que aquests llocs eren les discoteques com el Verd per exemple. Hi havia tota una mobilització de personal que es bellugava d'un poble a l'altre per ampliar la seva visió del món.

De fet el que s'ampliava només era el llistat de les discoteques visitades ja que en el fons es tractava sempre del mateix. El tema sempre era recurrent : gent d'edat més o menys semblant (cada local tenia el seu tram d'edat majoritari), que bàsicament cercàvem anar a trobar el Príncep Blau. Encara no sabem que la màxima aproximació a un Príncep Blau que podríem trobar en aquells llocs era una granota i que per molta cura i petonets que li dediquéssim no passaria de ser un obrer divertidíssim. I que amb el temps perdria cabell, guanyaria quilos i ens prenyaria dues o tres vegades.

Bé, el cas és que cada diumenge tothom es congregava en aquests llocs i especialment canviàvem de ciutat per veure si la fauna d'un altre indret seria especialment més suculenta que la local.

En el cas del Verd la mitjana d'edat era relativament jove, es podia anar tranquil·lament dels setze o menys si el porter s'enrotllava una miqueta fins a la vintena.

Com que la gent d'aquella edat no tenia medi de locomoció propi, els serveis de autobusos no donaven l'abast els diumenges per traginar jovent. També hi havia alguns casos de discoteques situades a llocs on l'accés era un xic més complicat que muntaven el seu propi servei de transport per els caps de setmana posant-se en conveni amb alguna empresa d'autobusos.

D'aquesta manera era com arribaven al Verd molta gent d'Olot i especialment de Girona. Encara recordo com anaven de gom a gom els carrers els diumenges a la tarda.

Dins de tota aquesta fauna hi havia un tipus que era molt interessant, es tractava del "quillo", abreviació de la paraula "chiquillo" que ells pronunciaven d'una manera molt especial.

De fet es tractava de gent immigrada com jo però que el fet de viure en una ciutat més gran els feia completament diferents. En el meu cas com en el de tants altres que vam arribar al meu estimat poble-ciutat, ens vam poder diluir i integrar perfectament, primer per que no arribàvem en massa i segon per que els joves no ens uníem amb ghettos sinó que cadascú intentava trobar un lloc en alguna colla a on es podés trobar a gust.

Sempre quedava algun desplaçat però eren ben pocs.

A la capital allò era diferent. Molt sovint moltes famílies vivien en barris especialitzats en immigració i lògicament als col·legis a on anaven també eren molts. Això feia que es formessin colles formades per només aquesta gent. Quan arribaven amb la TEIZA, allò era la marabunta. Es notava en l'aire un recel per part de la població autòctona que volia conjurar en aquells forasters els dimonis propis.

Al cas és que al cap de poc temps d'anar al Verd quan jo encara en tenia quinze, gràcies Sr. porter de deixar-me entrar, un d'aquells quillos em va fer el pes. Jo els entenia perfectament, tant en la parla, no en va a casa es parlava igual, com en el sentiment. Els amics del Cau em van advertir que es tractava de gent sense massa escrúpols i que l'únic que voldrien de mi era la cuixa. Però, que no era el que volien tots? O potser els empenyava veure que un d'aquells bitxos rars anés més a la idea que cap d'ells?

El que em va fer mal van ser les reaccions d'alguna gent que a partir d'aquell moment em van donar la esquena. Van arribar a les meves orelles molts comentaris del tipus mira-la la mosqueta morta. Tant escalfar braguetes, i ara surt amb un paio quatre anys més gran només per que té cotxe.

Fet i fotut això només ho pensava una minoria i no eren els més pròxims que val a dir que se m'han mantingut fidels fins al moment present. Fins i tot quan vam partir peres amb en Pedro es van oferir voluntaris per atonyinar-lo, no per mala fe, sinó per que evidentment per a ells no podia ser que jo fos la culpable del fracàs de la relació, si no que el paio havia de ser un mala peça per força atés el seu origen.

El que realment va passar és que la diferència de edat ens va fer mal, penso jo. Per una banda hi havia la força erecte d'un paio de dinou anys i per l'altre la por al que pogués passar d'una nana de quinze. Estic convençuda que no era mal tio, però en aquell moment només tenia el cap en l'entreuix i jo tenia un gran temor en arribar a casa prenyada. No vull ni pensar en el meu pare, "bueno era él para estas cosas".

Lo més sorprenent d'aquesta fauna era els vehicles que duien una vegada assolien els divuit anys. Es podien veure Seat 600 amb els capós aixecats, Simca 1000 amb separadors a les rodes, R-8 fets papilla o també 850's tant discrets com el del meu noviet, tot ell pintat taronja per un amigueta seu i amb el volant amb una funda de cuir, els seients enfundats amb una tela imitant la pell d'un lleopard, el pom del canvi de marxes era el cap d'una cabra o un vedell, ara no ho recordo massa bé. Com a mínim, i en qualitat de desgreuge val a dir que no duia el gosset que anava fent que sí tot el camí menys quan frenaves que feia que no.

I no parlem dels altaveus ni de la música que sortia per aquells altaveus. Si heu estat mai a Dominicana, doncs era exactament això.

El que era molt interessant també era la fauna que acompanyava els "quillos". Eren, òbviament, les "quilles". Uns exemplars molt interessants segons em contava un amic meu que es va relacionar un temps amb una d'elles. Es veu que els hi anava la marxa que no vegis, no sé ben bé si eren prematures en aquest aspecte, o que només sortien en bandes de quillos les prematures, ves a saber. Pel que fa a la meva relació he de dir que sempre m'hi vaig entendre molt bé amb elles. El tret que les diferenciava més d'algunes del meu poble, que també solien anar passades de voltes, era la seva manca de discreció.

El que sí que va revolucionar a tota la gent del Verd van ser unes mosses que tot i que també venien amb la TEIZA i entraven amb els de Girona al Verd, òbviament feien junts el camí, no eren de la mateixa colla. Aquestes eren més atrevides que ningú i anaven per lliure. N'hi havia una que era especialment forassenyada. Tot i no ser res de l'altre món, de fet era força petardot, aconseguia cada diumenge beure de franc i que algú li pagués el bitllet de tornada sempre a canvi de donar-se el bec amb el pagano de turno.

El summun es va produir quan va entrar en escena una cosina d'aquesta mossa. Això era en temps que encara es feia la sessió de lent a les discoteques, i que els nois anaven pidolant un ball a les noies. Els que volien i les que es deixaven es clar, ja em perdonareu però eren el tipus de gent que anaven de cap al casori. Ho duien escrit al front "no suportó ser jove, em vull casar". Afortunadament al Verd es podia canviar d'ambient i anar a on feien ràpid que per això hi havia dues zones clarament separades. També es podia aprofitar la estona de lent per fer el toc nº 16 del dia i/o xerrar amb la penya.

Lo bo de l'espectacle va ser un dia en que aparegueren en la pista gran les dues cosinetes ballant un lent d'aquells que ningú abans hauria imaginat. Dues nanes de no més de setze anys fotent-se un lot de mil dimonis i apoteòsics òsculs de cargol. No em féssiu dir si Parker o Withworth, però allò no s'havia vist mai.

La visió d'aquella imatge va afectar a molta gent. En aquells temps les parelles no passaven de fer-se discrets petonets en públic, sempre es buscava un xic d'intimitat que per això estaven previstos els sofàs i la part superior de la discoteca petita. El fet de veure aquella parella que de fet no eren tortilleres pures, per que menjaven de tot, fotent-se aquelles morrejades i aquelles grapejades públiques i públiques, crec que va alliberar a tota una generació de prejudicis i tonteries.

Mai més n'he sabut res en concret d'aquells dos fenòmens de la natura. Al cap d'un parell d'anys un conegut em va comentar que les havia recollit un dia fent que feien autoestop i que el final va ser brutal. De fet recordo que quan ho explicava els ulls se li giraven, perdia el món de vista.

ST. MER

Recordo que de petiteta al meu poble sortíem una vegada a l'any de romeria. Tothom ho esperava en candeletes per que era un dia de molta devoció i també per que no dir-ho de molta gresca.

A mi m'havien dit al poble que ui, con los catalanes, con lo desaboríos que son, no tenien ni Virgen que les quiera. Cony quin greu error, i

negra que la tenim, poca conya. Ah, i que no ens diguin que és pintada, que és clar que és pintada, i si es despinta la tornarem a pintar, faltaria més. A on ho diu que la Verge fos albina, o que Jesús fos un red-neck? Vivint a on vivien, molt clarets no devien pas ser.

Va, deixem-ho estar que m'embalo. Doncs el cas es que aquí també hi ha devocions i ermites a on s'hi va (o s'hi anava) com si d'una romeria es tractés. Jo recordo especialment l'anada a St. Mer que es una ermita que es troba per la zona de Cornellà del Terri i Pujals dels Pagesos. No em feu dir a on pertany per que de ben segur que no es a cap d'aquests dos llocs. Potser és de Santa Llogaia del Terri.

Quan arribava la data ja tothom es preparava per anar-hi a dinar. També hi havia els més agosarats que hi acampaven la nit abans, però per això calen moltes ganes. Molta gent en aquell temps hi anava a peu tot resseguint la carretera que va de Cornellà a Medinyà o endinsant-se dins de Cornellà i anant com qui va a Pujals. Es veien unes corrues de gent que feia goig de veure.

Molta altra gent feia un max-mix, es a dir, agafava l'autocar que anava expressament aquest dia fins a Cornellà i d'allà a St. Mer a peu.

Nosaltres sempre hi vam anar en moto o de més grandets en cotxe. Els dos primers anys recordo que hi vaig anar de paquet en una 49, sí ja sé que no es podia fer, però aquells dies els civils no miraven tant prim. Hi va haver anys de tot, pedregades, neu, aigua, fins i tot un any va lluir el Sol com mai. Allà s'hi trobava tothom. O bé amb els amics o bé amb llurs famílies en un moment o altre del dia tothom hi feia cap a veure l'ambient. I que n'era de maco... Amb una fred (sí, una, que a Girona el fred es transsexual i segons la zona li veiem la part de baix o la de dalt) que et feia caure el moquillo i vinga, apa a buscar branquillons per fer d'encenalls que la llenya

gruixuda ja la durien els vailets. Especialment n'hi havia un parell que venien de pagès que en sabien un niu de sobreviure en aquelles condicions. Recordo que quan buscàvem el lloc per fer el minicampament sempre buscaven un recer, i que hi hagués algun desnivell per poder seure còmodament, i que si feia vent el foc no pogués encendre les branques més baixes dels arbres. La resta de la colla anàvem dient que si a tot per que no hi enteníem ni un borrall d'aquell tema.

Al voltant de la ermita s'hi congregava tot un bullit de gent ja que hi havia els bars a on et feien esmorzar, també hi havia parades del tir, del conill,...Cap al migdia s'hi feien sardanes i cap a missa o al revés, no ho recordo bé. De fet no ho recordo per que eren uns actes que no ens dien gaire res. També hi havia el perill (certesa) de trobar-te amb els pares. Al meu pare lo d'anar a missa no li tirava massa però de ballar sardanes sí que en va aprendre gràcies a un company de feina que el va entabanar. I fins i tot va començar a aprendre a repartir, però aquí ja s'hi feia mal. Però de contar sí que en sabia. No per encertar una sardana revessa, però com a ballador d'aplecs ja en feia prou.

Tornem a agafar el fil de St. Mer que ja m'havia perdut.

Era un dia que ens ho passàvem molt bé sobretot per que et trobaves amb tothom els del Verd, però se'ls hi veia la cara a la llum del dia i en mig de la natura.

També tinc un record que no qualificaria de dolent tot i que em va fer mal una temporadeta. Devia ser la tercera vegada que hi anava per que recordo que ja era una mica grandeta. Per Banyoles jo havia guipat un paio que feia una pinta, renoi quin bé de Déu de bordegàs. El cas es que el vaig veure per St. Mer que anava molt feliç i content amb una mossa que em donava vint-i-cinc voltes i em vaig fer a la idea que era una guerra que no calia ni començar.

Ho vaig donar tot per perdut però lo bo del cas és que al cap dels anys vaig conèixer a la mossa i va resultar ser la cunyada del paio en qüestió. I em va confessar que per un temps l'home s'havia fixat en mi fins que em va veure un any per St. Mer rient estrepitosament amb en Nicolau i va pensar que no calia posar-se al mig. No, no es el conte dels amants venecians, és la pura realitat. La vida, que es una juganera, ja m'ho ha demostrat abastament.

També teníem una altra romeria que era la de Sant Ferriol, que es feia a Falgons. Allò a mi m'agradava més, si més no la feien al setembre i la temperatura era més, molt més agradable. Venia a ser la mateixa història, si fa no fa, però aquí sí que els dos primers anys hi vaig anar en autocar. Les pobres 49's no haguessin resistit per que el camí d'anada era tot de pujada i tampoc es tractava d'anar patint per l'escalforeta del motor. Ah! qui hagués tingut un motor dels d'ara, liquid cooled.

A Falgons era més divertit anar-hi per que no t'havies d'abrigar com un ós polar. Es podia anar més lleugeret, amb una samarretota i uns jeans i apa, a lluir tipet per tota la bosquíria. Era per això que aquest dia era el de les enraonies dels pares i avis dels nostres amics. Que descarada que és aquella amiga del teu fill deien les mares. Doncs a mi em fa l'efecte que deu ser molt simpàtica, feien els pares. Ja sé on li veus tu la simpatia a aquesta fresca, tornaven a encendre la metxa les senyores. Dona, no n'hi ha pas per tant, que no ensenyen pas res que no hagi estat a missa. I fins i tot vaig sentir algun avi encomanar-se a algun sant: valga'm Sant Nin i Sant Non i tots els Sants del Purgatori. A on anirem a parar?

Qui els hi hauria dit a aquelles senyores que moltes d'aquelles fresques d'aleshores havien de ser les mateixes que les farien avies? I que ara vetllarien perquè no els hi faltés res en el moment de la vellesa?

L'anada a Falgons també tenia la gratitud de no haver de fer foc forçosament. Ens passàvem tot el matí voltant, jugant a pilota per aquells prats i quan arribava la hora del dinar, la nostra colla sempre va tirar d'entrepans freds mentre vam ser jovenets. De més grans ens vam acostumar a fer un bon tec a Mieres, no em feu dir el nom que se me'n ha anat, però era a peu de carretera em fa l'efecte.

IOGA:

Hi va haver una època en que la espiritualitat i totes les tendències diferents del normal eren benvingudes, si més no amb aquell deix de curiositat que provoquen les novetats.

Tal era el cas de tot el que era oriental o ecològic o mental, acupuntura, reflexoterapia, ying-yang, macrobiòtica, ioga, meditació transcendental, telepatia, poder mental,...

Jo em vaig capficar per el ioga, que voleu que us digui. Però aleshores no era fàcil trobar professors que t'ho podessin ensenyar. O sigui que autodidacta per variar, anem a la llibreria com quan em va donar per conèixer a fons el funcionament dels motors de combustió interna, que em vaig emborratjar de llibres del tema. Però en aquest cas era diferent per que aprendre el funcionament d'un motor amb tres o quatre dibuixets i un pelet de mates en fas prou. Per calcular el cubicatge o la relació de compressió d'un motor no cal ser Einstein.

En el cas del ioga la cosa canvia ja que s'ha d'aprendre a escoltar el propi cos. Es tracta d'adoptar unes postures, potser que se'n diguessin assanes? Que estaven pensades per ajudar a fluir la energia per dins del teu cos.

Recordo no massa bé la història de Khundalini, i sobretot els exercicis de respiració. També recordo perfectament que hi havia unes postures que eren prou senzilletes però n'hi havia una que ni amb tota la paciència del món vaig dominar mai que era la del cocodril. De fet ho vaig deixar suposo que per que em vaig

passar massa de ying i feia falta una mica de yang. Potser els darrers anys n'he fet un gra massa de yang, però ja ho recuperarem...es que una esta feta per anar a batzegades com si diguessim.

El millor que recordo era com després d'un parell de setmanes de pràctica podies sentir tots els òrgans interns del propi cos amb les seves remors somortes dins de l'esquelet. Com fluïa l'aire per el nas i arribava fins als pulmons que s'omplien seguint les pautes orientals per inspirar i espirar. Com a cada batec del cor se sentia el moviment de vísceres que s'apartaven per no oprimir-lo.

De fet una vegada fins i tot vaig aconseguir una cosa que ens interessava molt a tots i que era fer un viatge astral. Quines cagales el primer cop. I al segon intent em va semblar que no anàvem pas bé per aquest camí. Un meu amic també ho estava provant i crec que li va passar el mateix per que de cop i volta no vam tornar a parlar del tema.

I que me'n dieu de les aparicions. No és gens agradable creuar-te amb una fantasma un dissabte a les quatre de la tarda quan vas de casa cap al Cau. Ui, no, que xungo que es diu ara. Quin iu-iu. Vaig deixar tot el tema en sec per que val mes no jugar-hi. No feia cap gràcia. Quan al cap dels anys es va posar de moda la OUI-JA jo pensava ai vailets, que si veiéssiu la cara de qui mou el got us cauriem el ous per terra.

Però això son figures d'un altre paner. Reconec que quan feia ioga em trobava molt millor que ara. Potser serà hora de tornar-hi. Qualsevol vagi a fer bicicleta. Que la volta a l'estany cada any és més llarga.

L'ENTERRAMENT:

Sortíem de la església i encara no ens ho creiem. A dins d'una caixa de fusta jeia en Xicu, no sé si us n'he parlat mai. Potser no per que de tant bo que era no es feia ni notar.

Es la primera vegada que ens passa una cosa així. Fins ara havia assistit a ben pocs enterraments, recordo especialment el del meu avi un any abans de venir a viure aquí. Em va doldre molt per que ens enteníem molt bé amb el meu avi. A més vivíem en la mateixa casa, ells a baix i nosaltres al segon pis i es clar el contacte era constant.

El meu avi ja era grandot, no vull pas dir que ja li toqués, però era una cosa que es veia a venir. De fet cada any que passava se'l veia més acabat. Fins que un dia una malura se'l va endur.

Però aquesta vegada la Parca ens ha aixafat la guitarra. En Xicu era un xic més gran que jo, total en tenia dinou quan se'n va anar. La patacada es fa sentir per que sembla com si fos una cos a contranatura que un nano tan espavilat i amb tant senderi se'n vagi a l'altre barri. Amb la de coses que li quedaven per fer. I la de vivències que ens haurem perdut.

Costa de creure que un puto revolt mal agafat ens l'hagi trinxat. Les vegades que molta gent haurà passat i passarà més estés per allà mateix. Potser va ser una badada, diuen uns. Bé, tant se me'n fot si va ser una badada com un excés de velocitat, com un error o una fallada mecànica. Es podien haver produït cent opcions diferents, una cama trencada, el braç esberlat, tot el que vulgueu menys això. A on era el seu àngel de la guarda en aquell moment? O potser forma part de la seva feina, estar al costat del qui ens deixa per acompanyar-lo en la nova ruta?

Tots estem capficats pel mateix. Costa de pensar que no entrarà més per la porta del bar demanant el seu habitual "tornavis". No em puc treure del cap el tema. Fins ara mai havia pensat en la mort com una cosa propera. Em semblava que trigaria molt a venir, però amb aquesta jugada ens està ensenyant els trumfos. Ens està dient, ei que estic aquí esperant-vos. No hi patiu que sempre estic amatent per dur-vos a la meva casa.

Venim amb els dies comptats? Tot forma part d'un pla o d'un guió prèviament escrit? Si es així, perquè no puc ser la filla de l'Onassis, posem per cas (ei, conservant el meu tipet, eh?). O potser el futur de la filla de l'Onassis serà pitjor que el meu?

Sembla que no em queda més opció que jugar, no ens podem rendir sense haver vist les cartes del contrari. O sigui que ànim i a passar-ho el millor que puguem, si pot ser que ens agafi força desfocats.

Que ja ho diu un conegut meu, aquest festival dura quatre dies i tres d'ells plou.

I potser té raó en lo de festival. No serà que no som més que actors d'un culebrot d'aquells de la tele? No us heu fixat que quan fa dies que tot va bé, el guionista de torn va i se'n carrega un, no fos cas que baixés l'audiència?

La mort de'n Xicu ens va fer molt mal per que era la primera que ens agafava així, com qui diu en bragues, que era una cosa que dúiem les noies quan encara no hi havia les tangues. La gran putada va ser que ens vindrien encara unes quantes més de morts accidentals com la seva i fins i tot alguna produïda per la puta malaltia, que encara és pitjor per que s'ho veuen a venir. I apa, anem fent el cor fort.

De fet ja ho diu en Pere, no ens queixem que nosaltres estem de conya. I que per molts d'anys duri.

DEL PAPER AL BIT:

Recordo com si fos ara que quan vam arribar a la nova vila els meus pares al cap de poc es van comprar una

tele i ja era de color. Tampoc es que els colors d'aleshores fossin maravellosos per que la Casa de la Pradera semblava que estigués al mig d'un prat cremat. Tots els colors s'havien de potenciar mentalment. Però vatua Déu quin canvi en relació amb la tele de B i N.

Recordo especialment aquella tele, per que si bé la de B i N del poble havies de triar els canals amb una rodeta, en aquesta ja teníem els canals memoritzats en uns botonets que s'activaven amb el contacte del dit. De fet lo de memoritzats es un dir ja que tenia una caixeta a on hi havia una rodeta que corresponia a cada botonet. Calia ajustar prèviament el canal desitjat ajustant la rodeta. I no us en dic pas res dels botons. De tant sensibles que eren, les mosques feien canviar el canal. És clar, us parlo d'un temps en que hi havien mosques a les cases, no era tot tant asèptic com ara.

Recordo aquella tele per que el meu pare deia que era el no va más de la tecnologia i que ara ja costaria de superar aquell tub catòdic. Ha, si sabéssiu el que van tardar en aparèixer les pantalles planes i amb una definició del color brutal. No eren TFT's però deu n'hi do.

El cas es que es va viure un temps de gran progressió tecnològica. I nosaltres que ens pensàvem que escriure amb un Bic era la repera. Acostumats de petits a usar la plumilla i el pot de tinta Pelikan que deien que era la millor. Sí que devia ser bona puix quan es vessava per damunt del pupitre et passaves dos dies rasant-lo amb la fulla d'afaitar o el ganivet de butxaca.

Després del Bic ja vingueren les màquines de escriure portàtils que comparades amb aquelles immenses Olivetti negres que teníem a la escola eren una joia. D'aquelles Olivetti grans el que més m'emprenyava era que quan la cinta de la tinta havia passat d'un costat a l'altra l'havies de rebobinar maualment. O si era d'un sol color desmuntar-la i canviar-la de costat. Encara ara recordo quan els meus pares em van comprar una portàtil quan els vaig dir que volia fer Administratiu. Es deia Olivetti Lettera DL em sembla i era negra i molt especial. El rodet de la tinta quan s'havia acumulat en un costat ell tot sol canviava de sentit de rotació. També tenia una campaneta que t'avisava quan et faltaven cinc caràcters per arribar al final. Així no havies de patir per el moment de trencar la paraula i posar el guionet. I anava molt bé per que sabies que cinc teclejades més i ja podies anar a moure el carro i avançar la pàgina. També m'agradava molt el sistema d'embragatge que tenia per alinear bé el paper, que no quedés torçat.

Del telèfon ni en parlem. A casa eren un xic reticents a posar-lo i van esperar a que jo tingués cotxe. Quins collons, devia ser per si em passava alguna cosa assabentar-se'n ben aviat. Sempre tant conyons ells. Ens resultava gairebé incompreensible, tot i conèixer perfectament el funcionament del sistema, no em va també m'havia empassat "La electrònica, pero si es muy fácil", un manual que era un clàssic. Però cada vegada que apareixia una veu a l'altra banda se'ns feia un nus a la gola. Jo ja hi estava acostumada per que a la botiga era un fet habitual, però la meva mare quan despenjava el telèfon mai deia res, sempre esperava que si hi havia algú fos l'altre qui engegés el sistema, com si calgués una contrasenya especial per arriar aquell trasto.

D'aquell temps mai oblidaré el primer ordinador que va aparèixer per la botiga - taller. I de com per tenir controlats els articles dels dos magatzems el meu jefe s'empescava uns programes que deu n'hi doret.

Amb lo fàcil que ho tenim ara, quatre taules guardades en una base de dades d'accés i apa, a crear formularis ben fàcilment.

Una cosa que ens va sobtar moltíssim va ser el fax. Un dia estava veient un programa per la tele que sempre mirava. Es deia alguna cosa així de cap al 2000 quan aquesta semblava una data molt llunyana. Per primer cop vaig veure com via telefon es podien enviar altre tipus de dades. Quina passada. I pensar que ja fa dies que ha quedat gairebé obsolet!

Quina il·lusió ens feia rebre un fax de l'altre part de món. Quina diferència amb ara, que amb els programes de connexió podem navegar per un ordinador situat a l'altre punta de món i descobrir quina base de dades té petada. Tot i amb això no sé si em millorat massa.

Quan tot es feia via postal el jefe em feia anar cada dos o tres dies a Correus a llençar la correspondència o a recollir paquets que es feia enviar. Això et permetia fer-la petar amb uns i altres sense cap problema. Ja es donava per fet que anar a Correus comportava ben be una hora i mitja de feina.

Amb la aparició del e-mail i els Seur, DHL i d'altres se n'han anat en orris els viatges a Correus. I tampoc se n'han salvat les excursions als bancs i caixes o a les gestories. La visita al banc era gairebé obligada diàriament. S'havia de fer caixa, deixar el canvi estipulat i l'endemà al matí anar a ingressar la resta. Avui dia rar és veure algun euro. Ja no venem ni endolls ni fil ni tonteries. Només electrodomèstics. I tot es paga amb plàstic.

Hi havia sempre voltant pels carrers uns personatges que eren els secretaris de les grans empreses, que es passaven el dia traginant papers amunt i avall. Quina enveja que em feien. Quan els hi semblava es paraven a fer l'entrepà de fuet amb salsa verda del Cau mentre la feien petar amb d'altres com ells. Entre visita i visita se'ls hi feia el matí ben curtet.

Ara no ens cal que ningú volti, ja ho fan els bits. Quan anava a cole recordo quan fèiem calcul binari que no podia arribar a imaginar que allò servis per a res. Qui m'havia de dir que anys a venir entre el binari i l'hexadecimal, ben poc uso el decimal. Ah, sí per pagar el pa i les revistes setmanals.

Els estius ja feia alguns anys que els guiris havien conquerit la costa. Llocs com ara Empúria-Brava, l'Estartit, Platja d'Aro i especialment Lloret de Mar ja feia anys que eren visitats pels forasters.

Aquests acostumaven a ser de pell blanquinosa, cabell i ulls clarets, com si no els hagués tocat mai el sol. Tenien uns costums força culturals. Els tòpics eren: llevar-se tard, menjar una paella per dinar, i per sopar un frankfurt amb molta, molta cervesa. De nit anaven als bars musicals. Cada ciutat costanera tenia els seus guiris predominants. Així com a Roses es podia veure molt de francès i alemany, a l'Estartit hi havia molt d'anglès. Empúria-Brava era un feu alemany i Lloret també tot i que hi havia molta barreja. Si xapurrejaves l'anglès et podies beure una cervesa. Si no ho tenies fotut. Especialment animada era la nit de Lloret. Els bars musicals eren especialment divertits.

Els de poble tot sovint hi anàvem a fer el xafarder per veure com vivien aquella gent. Litres de sangria corren per mis venes mujer i apa, som-hi, una mica de ska i tot quisqui es fotia a ballar per el bar com enfollits (One step beyond). Era com Banyoles en Carnaval o cap d'any però cada cap de setmana.

I aquella gent estaven força més alliberats que nosaltres. No ens hi semblàvem ni de lluny. Aquell era el referent que ens interessava, Europa. O sigui, que ja ens veus bevent sangria com ells, i intentant seguir el seu ritme. La petita diferència era que aquella penya estaven instal·lats a prop del lloc del merder i hi podien anar a peu. Per nosaltres en aquella època era una hora de cotxe. I el dilluns s'hi havia de tornar.

Però valia la pena pagar el preu. Tot sigui per anar-nos adaptant a la Unió Europea.

I finalment van arribar a Banyoles. Rossets, de pell clareta, més alts que els nostres boys i marcant més múscul. Els nois d'aquí tenien els músculs treballats de anar al terròs o fent de paleta o ferrer, però mai s'havien interessat per treballar algun grup de músculs en concret. Altra feina tenien que no pensar en gimnasos. Així és que aquelles aparicions van ser ben rebudes pel públic femení, en canvi als mascles semblava que no els agradava massa. En veritat es va produir alguna que altra confrontació. A nosaltres fins i tot ens afalagava per que quan els nois deien que eren una colla de gilipolles realment volien dir que no permetrien que els hi arrabassessin les mosses. Ben poques van caure als seus encants. Més que res en fer-ho es creava una marca invisible però que es notava en l'ambient. I que significava que a l'hivern ni un rosco amb els mascles aborígens, marginació total.

El Cau era un lloc a on apareixien a diari aquells elements encapçalats per en Martin, en Derek Smith i algun altre. Aquests eren fidels any rere any. I al cap de dos o tres anys ja gairebé van ser del país. Fins que va tenir lloc la trifulca final i les relacions es van refredar fins a gelar-se del tot.

Aquest païos vivien als càmpings dels afores i ja s'espavilaven ells solets per anar fins al centre.

En canvi, aquells mateixos càmpings eren una ruta forçosa de les motos. Els nois havien de passar pels càmpings fins i tot per anar al Cau. La ruta dels càmpings imposava una volta de cinc quilòmetres de regal. Però es clar, allà hi havia les germanes dels holandesos. Tampoc ha passat a la història cap relació d'aquelles. Elles tenien molt clar que estaven davant d'uns ganuts i que s'hi s'ho volien passar realment en gran haurien de fer servir els amics dels seus parents.

Si mes no aquelles aparicions de gent rara van servir per que veiéssem que hi havia altres maneres de fer. Van ser estius de taburets a fora del Cau per veure si passava un xic més d'aire mentre del local sortia la Donna Summers escalfant l'ambient i passava el camió de la basura recollint les bosses. Quin gran avenç lo dels contenidors.